

[Skræppenborg-Nielsen.]

opbygning af det danske producerende samfund.

I sin fremsættelse kom den højtærede finansminister nærmere ind på såvel statslig som privat opsparing og talte om opsparingens betydning på en måde, som ingen vil være uenig med ham i, fordi det sikkert står alle klart, at uanset hvordan et samfund er indrettet, er opsparing simpelt hen en nødvendighed. Men når den højtærede finansminister så tilføjer, at der ikke er nogen politisk strid om, at den private opsparing må begunstiges, er dette i hvert fald ikke helt i overensstemmelse med de faktiske forhold i tinget. Vi er nemlig modtandere af, at den private opsparing begunstiges på andres bekostning, som det f. eks. er sket gennem skattepræmiering i de senere år; det glæder os for så vidt, at den højtærede finansminister blankt indrømmer, at denne skattepræmiering har haft og stadig har mange uheldige sider, som jeg ikke skal komme nærmere ind på i dag.

Opsparing er mange ting, men en ting må i hvert fald stå fast, og det er, at man ikke samtidig kan blæse og have mel i munden; det gælder såvel for staten, for erhvervslevet som for den enkelte borger. Den højtærede finansminister siger, at staten og erhvervslevet har et stærkt stigende behov for investeringskapital, og derfor må opsparingen fremmes. Men det er da lige så givet, at det samme behov også findes hos tusinder af enkelte borgere, særlig hos dem, der skal til at stifte hjem, dem, der skal til at skaffe sig en bolig, og det er ikke nogen billig fornøjelse i vore dage. Når dette stærkt stigende behov for investeringskapital altså findes både hos staten, erhvervslevet og den enkelte borger, må det vel efterhånden stå klart for alle, at de penge, der er til rådighed, må bruges til noget fornuftigt, til noget samfundsgavnligt. En familiefader, der hver uge bruger en væsentlig del af sin ugeløn til at drikke øl for, eller som hver uge taber betydelige beløb f. eks.

i kortspil, en sådan familiefader har ikke større muligheder for at investere i det, der skulle være hans væsentlige opgave: at investere til gavn for sin familie. Det samme gælder for en stat, der som vor billedlig talt drikker sine penge op ved at smide dem ud til et militærvæsen, der efter manges mening er ganske nytteløst, for ikke at sige farligt. Når forholdet — desværre — er det, at staten bruger en meget stor del af sine penge til et sådant militærvæsen, er det klart, at den vil komme til at mangle penge andre steder, ikke mindst til investeringer til gavn for samfundet. For penge kan nu en gang kun bruges én eneste gang.

Bl. a. på grund af militærudgifternes størrelse er statens mangel på penge til investeringer så stor, som den er. Og så siger man: hu-vej, vilde dyr, nu må der spares op, både statsligt og privat! Der er for mig ingen tvivl om, at når det har kunnet gå så længe med de helt fantastiske udgifter til militærvæsenet, så bærer den såkaldte højkonjunktur, som vi vel er midt inde i, en meget stor del af skylden herfor. Men hvor længe var Adam i paradiset? Ikke ret længe. En af årsagerne til højkonjunktoren er det ganske enkle forhold, at priserne på verdensmarkedet for de råstoffer, vi skal bruge i produktionen, i nogle år har været ret lave, men ingen har givet os brev på, at en sådan udvikling i priserne kan fastholdes i det uendelige.

Nu skal der altså spares op, hvis man vil tro den højtærede finansminister, og det både statsligt og privat. Man glemmer vist her at tage i betragtning, at landets tusinder af småsparere — for den sags skyld også de mange selvpensionister — hvis nogen er det, er blevet snydt, så det batter, i mange, mange år. Et sådant forhold opfordrer ikke til sparsommelighed, men til det modsatte. Lad mig sige det ganske klart: vi for vort vedkommende tror på, at den private opsparing, der er så nødvendig, i længden kun vil kunne fremmes, hvis regeringen fører en politik, der sikrer, at pen-